

Litteratur.

Brynolf Honkasalo: Suomen rikosoikeus (Finlands straffrätt). Allmänna läror. Tredje bandet. Helsingfors 1953. 370 sid.

Professor Honkasalos arbete om de allmänna lärorna i Finlands straffrätt har numera i sin helhet fullbordats i och med att det tredje och samtidigt sista bandet nyligen utkommit. Arbetets första del publicerades år 1948 (anmäld i NTFK 1949 ss. 78—79) och den andra år 1949 (anmäld i NTFK 1949 s. 377). Den nu publicerade delen, som behandlar straffet och andra straffrättsliga påföljder, fullbordar sålunda det mångåriga, trägna och resultatrika vetenskapliga arbete, som professor Honkasalo ägnat åt straffrättens allmänna läror. Då det verk, författat av professor Allan Serlachius, angående de allmänna lärorna i Finlands straffrätt, vilket tidigare varit i bruk, hade skrivits för över 40 år sedan, var det i hög grad föråldrat trots de rättelser och tillägg, som fogats till de senare upplagorna. En lärobok, motsvarande den moderna vetenskapens nuvarande nivå, har därför varit ett länge närt önskemål. Professor Honkasalos arbete, som också till sitt omfång är ca tre gånger större än den sistnämnda läroboken, fyller på ett utmärkt sätt detta behov. Då det utmärkande för arbetet är, att den inhemska och utländska litteraturen i stor omfattning beaktats och att rättspraxis noggrant observerats, och då framställningen dessutom trots den stränga vetenskapligheten är klar och belyst med exempel, bör straffrättsstuderandena och de, som står i lagskipningens tjänst, lyckönskas till att ha fått i sin hand ett arbetsinstrument, som fyller stora krav.

Jag inskränker mig i det följande till att göra några spridda hänvisningar till innehållet i den nu utkomna tredje delen.

Vid framställningen av de straffrättsliga påföljderna åtskiljas från varandra straffen och skyddsåtgärderna. Det utmärkande för de förstnämnda är, förutom den omständigheten, att deras syftemål är att förorsaka ett lidande för den som underkastas dem, även en viss proportionalitet mellan den brottsliga gärningen och straffet. Av straffarterna har först behandlats dödsstraffet, vilket ägnats uppmärksamhet såväl ur historisk som principiell synpunkt. Det kapitel, som behandlar frihetsstraffet, är verkets mest omfångsrika. I det redogörs för frihetsstraffens historiska utveckling, deras normala verkställighet med dess olika sidor, den villkorliga friheten samt dessutom de verkställighetsformer, som avvika från det vanliga förfarandet. Bland de sistnämnda upptagas arbetskolonisystemet och de politiska fångarnas särställning. Sonande av straff i öppen anstalt togs i Finland i bruk genom lagen av 26.4.1946 om statens arbetskolonier. Friheten för den till arbetskoloni förordnade, som för sitt arbete erhåller lön enligt gängse lönenivå, begränsas i kolonin blott i den omfattning, som det är erforderligt för att god ordning upprätthålles. Ett sonande av straff i så fria förhållanden kommer dock i fråga endast i det fall, att det

straff, som skall avtjänas, är högst ett års fängelse. Professor Honkasalo anser, att de erfarenheter som hittills vunnits av arbetskolonier, varit tillfredsställande och av samma åsikt torde man också i allmänhet vara bland sakkunniga. Ungdomsfängelsestraffet behandlas i ett särskilt kapitel. Framställningen om denna straffart har gjorts rätt kort, emedan en revision av ungdomsstrafflagstiftningen som bäst handläggs i riksdagen.

Dagsbotssystemet, som härleder sitt ursprung från *Torp*, togs i Finland i bruk år 1921. I kapitlet härom refereras också den diskussion, som i de nordiska länderna de senaste tiderna förts om detta systems för- och nackdelar (*Hurwitz, Beckman, Strahl* m. fl.). Den villkorliga straffdomen, som hittills bristfälligt behandlats i den finska litteraturen, ägnas en omfattande och grundlig vetenskaplig utredning. Åtals- och straffefftergift, vilka institut först från år 1943 hört till Finlands straffrättsliga reaktionssystem, framställas också på ett sakkunnigt sätt. Man kan antaga att dessa metoder nu bli bättre kända än förut och att deras användning, som hittills varit rätt ringa och ojämn, kommer att ökas.

Bland grunderna för straffminskning har berörts också det på 3 kap. 11 § SL grundade straffavdraget, vilket egentligen inte hör till de allmänna minskningsgrunderna. Den på nämnda lagrum baserade minskningen motiveras av den omständigheten, att gärningsmannen utan eget förhållande länge hållits i rannsakningsfängelse. Medan man hittills allmänt ansett, att denna straffminskning till sin natur är fakultativ, är Honkasalo snarare hängiven att anse den vara obligatorisk och har som stöd för sin ståndpunkt anfört ett utslag av högsta domstolen. Återfall i brott, som sedan lagändringen år 1939 framstår som en allmän straffökningssgrund, har blivit grundligt belyst, vilket också är mycket förklarligt, då författaren tidigare har publicerat en specialundersökning i frågan. Också de många problemen beträffande sammanträffande av brott ha fått en nästan monografisk behandling, då författarens tidigare specialundersökningar också i dessa frågor bildat en fast grund för en ny fördjupning i ämnet. I framställningen rörande storleken av det straff, som inom straffskalan skall utmätas i ett konkret fall, lägger man märke till många hos oss nya synpunkter. Författaren har här kunnat utnyttja material från utländsk, närmast dansk straffrätt (*Hurwitz, v. Eyben* m. fl.).

Jag uttalar til professor Honkasalo en uppriktig lyckönskan för att det stora verket fullbordats. Samtidigt vågar jag hoppas, att hans kända arbetsförmåga ännu skall räcka till för ett systematiskt arbete om de särskilda brotten.

Nilo Salovaara.

Johs. Andenæs: Formuesforbrytelsene. Universitetets Studentkontor. Oslo 1953. 112 sider.

Ved lov av 11. mai 1951, som trådte i kraft 1. juli s. å., ble det foretatt inngående forandringer i den alminnelige borgerlige straffelov av 22. mai 1902. Endringene gjaldt kapitlene om formuesforbrytelser. I N.T.f.K. for 1951 s. 348 flg. har statsadvokat *Karl Lous* gitt en kort og grei oversikt over de viktigste forandringer som fant sted. Noen utførlig behandling har lovstoffet ikke fått før professor *Andenæs* nå har sendt ut sin bok „Formuesforbrytelsene“. I sitt forord sier professor *Andenæs* at heftet er sendt ut for å gi studentene en fremstilling på grunnlag av den nye lovtekst og at heftet er beregnet på å tre i stedet for de tilsvarende avsnitt i *Skeie's* fremstilling av „Strafferettens spesielle del“.

Noe av det vesentlige ved den nye lov er at den har gjennomført et helt nytt prinsipp ved beskrivelsen av grovt tyveri, et prinsipp som den også har gjennomført for grovt underslag, grovt bedrageri og grovt skadeverk. I professor *Andenæs'* utmerkede fremstilling kommer forskjellen mellom den gamle og den nye lov klart fram: Den gamle lov hadde en oppregning i 9 forskjellige punkter av omstendigheter som gjorde et tyveri grovt og lovens oppregning var avgjørende. Forelå ett av de kriterier som loven hadde nevnt, forelå det grovt tyveri, ellers ikke. Oppregningen var altså uttømmende. Da loven ble endret, forlot man dette system med faste kriterier. I stedet har loven regnet opp 5 momenter som det særlig skal legges vekt på ved avgjørelsen av om tyveriet er grovt og denne oppregningen er bare av veiledende karakter. Under det system som loven benyttet før endringsloven av 11/5-1951, kunne det inntreffe tilfelle som man måtte behandle som grovt tyveri, tilfelle som ikke ga uttrykk for en utpreget forbrytersk innstilling, mens man på den annen side var avskåret fra å anvende bestemmelsen om grovt tyveri på forhold som var alvorlige nok og som burde sees under den strengeste synsvinkel, men hvor man manglet de særlige kriterier som var oppregnet i loven, hvorfor de måtte betraktes som simple tyverier. For at unngå dette er det at den nye lov har forlatt den strengt formelle begrepsbestemmelse og gitt anvisning på å avgjøre om tyveriet er grovt etter en samlet, skjønnsmessig vurdering. Først på denne måte er det at man får rammet de tyverier som har et profesjonelt preg eller som gir uttrykk for en utpreget forbrytersk innstilling hos gjerningsmannen. Professor *Andenæs* har nøye gjennomgått lovmotivene og også gitt en up to date fremstilling av rettspraksis. Han har således fått med de aller siste høyesterettsdommer fra 1952. Hva man kanskje savner, er forfatterens eget syn på spørsmålet om straffelovsnovellens introduksjon av rettslige standarder i strafferetten bare er av det gode. Kan det ikke være noe bekymringsfullt å forlate de faste kriterier til fordel for en skjønnsmessig vurdering, som kan føre til vilkårlighet, særlig tatt i betraktning at man i Norge har jury til å avgjøre skyldspørsmålet

i lagmannsretten? Andenæs er forøvrig inne på de vanskeligheter som oppstår når man skal praktisere den nye lov i lagmannsretten. Spørsmålsstillingen er blitt mer komplisert og noen sikker praksis har man ennå ikke nådd fram til. At ikke alle ser med begeistring på lovendringen fremgår av en uttalelse, som en av de fremste kriminalister blant de faste forsvarere nylig kom med: „Nå har man ødelagt Getz' pregnante lovverk til fordel for den rene vilkårlighet.“ Tiden får vise, hvem som får rett.

Den norske straffelov har siden loven av 11/5-1951 trådte i kraft, undergått forandring på et annet punkt, nemlig når det gjelder rettighetstap. Lovens bestemmelser om betinget straff står umiddelbart foran revisjon. Straffelovsrådet har videre til drøftelse forandringer i strl. § 213 om homoseksualitet og også andre endringer er på tapetet, bl. a. i legemskrenkingskapitlet m. v. Alt dette gjør at man nå ser fram til en samlet fremstilling, ikke bare av strafferettens alminnelige, men også den spesielle del og professor Andenæs er den selvskrevne forfatter. Foreløpig får vi glede oss over hans ypperlige bok om „Formuesforbrytelsene“, som herved anbefales på det beste.

L. J. Dorenfeldt.

Tyge Haarløv: Administrative opdragelsessanktioner. G. E. C. Gads forlag. København 1952. 364 s.

Selvom *Haarløvs* doktordisputats etter juridisk systematik hører hjemme på forvaltningsrettens område, falder det dog naturligt at introdusere den for en kriminalvidenskabeligt interessert læserkreds, idet dens formål — som angivet i værkets undertitel — er at give „et bidrag til vurdering af de til gennemførelsen af børne- og ungdomsforsorg tilladte indgreb i retsforholdet mellem forældre og børn og i unges ret til selv at træffe bestemmelse om deres personlige forhold“.

Bogens tre første afsnit (p. 27—192) er helliget en fremstilling af henholdsvis fremmed ret, nordisk ret og dansk rets regler om samfundets forholdsregler overfor børn og unge, som ikke kan indpasses i de normale samfundsrammer. Forfatteren forkaster tanken om at indføre særlige børne- og ungdomsdomstole til afløsning af det nuværende nordiske system, som i stedet bør udbygges, og heri vil sikkert de fleste være enige. Ser man iøvrigt f. eks. på det amerikanske system, fristes man til at spørge, om springet fra judicial til administrativ afgørelse er så stort i praksis: Den amerikanske børnedommer er folkevalgt, han kan ex officio starte en proces, og der er ingen offentlig anklager (inkvisitorisk retspleje), ligesom den formelle adgang til appel er uden større reel værdi, fordi der ikke optræder nogen forsvarer.

Værkets kerne er fjerde afsnit (p. 193—274) om de nuværende retlige garantier mod uretmæssige opdragelsessanktioner, hvortil knytter sig femte og sidste afsnit (p. 275—340), der indeholder en række forslag til reformer af den eksisterende ordning. Efter forfatterens

forslag skal afgørelsen i fjernelsessager fortsat træffes af børneværnsudvalgene, såfremt fjernelserne sker med forældrenes billigelse. Mod sætter disse sig derimod fjernelserne, ønsker forfatteren afgørelsen henlagt til et organ (børne- og ungdomsnævn), der yder større retlige garantier for sagens rigtige behandling. Disse nævn skal bestå af en særlig børnesagkyndig dommer som formand, en psykiater, en pædagog (eller psykolog) og 2 repræsentanter for det stedlige børneværnsudvalg. Nævnene skal fungere amtsvis og skal også træffe afgørelse i de sager, hvor der efter Haarløvs forslag skal kunne iværksættes ungdomsforsorg, nemlig overfor unge mennesker mellem 18 og 21 år (med mulighed for forlængelse til det 24. år), som har udvist asocial eller på anden måde tilpasningsvanskelig adfærd; forslaget går nærmere ud på, at disse unge mennesker, der må antages at finde sig på et prækriminelt udviklingsstrin, skal kunne sættes under tilsyn, eventuelt anbringes på institutioner, indrettet efter samme principper som de arbejdstekniske ungdomsskoler, og således at anbringelsen om fornødent skal kunne gennemføres tvangsmæssigt. Rækkevidden af dette forslag har givet anledning til en del kritik på grund af de betydelige indgreb i den personlige frihed, der her er tale om, og i ungdomskommissionen har der heller ikke kunnet opnås enighed om, til hvilket administrativt eller judicielt organ man bør henlægge kompetencen til at iværksætte den af kommissionen foreslåede ungdomsforsorg, som iøvrigt ligger på linie med Haarløvs tanker. Vil det iøvrigt være praktisk muligt at kombinere ungdomsskolernes frie form med tvangsmæssige foranstaltninger, når samfundets eneste reaktionsmulighed overfor rømmning er genanbringelse og evt. forsorgsforlængelse? Forsorgens håndhævelse vil utvivlsomt nødvendiggøre sikringsforanstaltninger i nogle af disse ungdomsanstalter, som vil ændre institutionspræget i retning af de lukkede afdelinger ved ungdomshjemmene, ungdomsfængslet og arbejdsanstalterne, og behandlingsatmosfæren vil under sådanne forhold næppe kunne betegnes som særlig gunstig.

Af afhandlingens øvrige reformideer skal bl. a. nævnes etablering af en frivillig sinkeforsorg indtil det 24. år, udvidet anvendelse af tiltalefrafald efter straffelovens § 30 ved at forhøje aldersgrænsen til 21 år og udvidet anvendelse af betingede domme.

Haarløvs tankevækkende disputats må hilses med glæde.

Jon Johnsen.

Den tilpasningsvanskelige ungdom. Betænkning afgivet af ungdomskommissionen. J. H. Schultz A/S. København 1952. 328 s.

Medens ungdomskommissionen i sine tidligere betænkninger hovedsageligt har beskæftiget sig med problemer, der er fælles for størstedelen af ungdommen, har denne betænkning taget de særlige problemer op til behandling, som vedrører den i kommissoriet omtalte „asociale ungdom“, idet man dog som arbejdsgrundlag har valgt det noget mere omfattende begreb, den „tilpasningsvanskelige ungdom“.

Betænkningens første del omhandler tilpasningsvanskelighedernes natur og årsager. Til nærmere belysning heraf har kommissionen foranlediget foretaget en undersøgelse (ved sociallæge *Helge Kjems*) af et børneværns Klientel på ca. 200 børn, som på grund af egne forhold (L.O.F. § 130, 1. stk., 1. led) har været fjernet fra hjemmet. Af undersøgelsens resultater skal nævnes en gruppering af materialet efter det socialpsykiatriske udviklingsforløb. En tidligt overvejende asocial udvikling, hvor tilpasningsvanskelighederne er begyndt før skolealderen (hvor senere kriminel eller antisocial udvikling er særlig sandsynlig) er fundet i 23 % af materialet. En tidligt overvejende neurotisk udvikling er fundet hos 32 % af børnene. Milieureaktioner, der starter i skolealderen, forekommer i 9 % og milieureaktioner i pubertetsalderen i 29 % af materialet. Kommissionen henleder opmærksomheden på betydningen af, at tilpasningsvanskeligheder diagnosticeres så tidligt som overhovedet muligt, for at behandlingen kan sættes ind, inden personlighedsforstyrrelserne er blevet for alvorlige.

Betænkningens anden del beskæftiger sig med tilpasningsvanskelighedernes forebyggelse og behandling. Kommissionen anbefaler, at forældrene i højere grad end nu drages aktivt ind i arbejdet gennem et omfattende propaganda- og oplysningsarbejde, samt at de praktiserende læger og sundhedsplejerskerne gennem supplerende uddannelse får mulighed for at gøre en indsats også på dette felt, således at man udnytter den kontakt, som netop disse personer allerede i forvejen har med de enkelte hjem hele landet over.

Børneværnet gøres til genstand for udførlig omtale, og også her kommer kravene om yderligere uddannelse til udtryk, såvel for institutionspersonalets vedkommende som for de tilsynsførende, og kommissionen anbefaler i denne forbindelse, at børneværnene anvender fastlønnede tilsynsførende i større omfang end tilfældet er idag.

Under hensyntagen til de få fjernelsessager, som de lokale børneværn kommer til at behandle og derfor ikke får større praktisk erfaring for, foreslår ungdomskommissionen, at der til afgørelse af de tvangsmæssige fjernelsessager oprettes særlige amtsbørneværnsnævn (børne- og ungdomsnævn) med repræsentanter bl. a. fra juridisk, psykiatrisk, pædagogisk og psykologisk sagkundskab.

Det bemærkes endvidere, at navnlig ungdomshjemmenes arbejdsresultater er utilfredsstillende. En undersøgelse af 162 Bråskovgård- og Flakkebjergdrengene har vist, at i løbet af en periode på 10 år efter udskrivning fra hjemmene har 85 % gjort sig skyldig i lovovertrædelser, 68 % i egentlig kriminalitet. Kommissionen foreslår, at ungdomshjemmene (og ungdomsfængslet) udbygges, således at en sortering af klientellet muliggøres. Endvidere slår betænkningen til lyd for oprettelsen af en ungdomsforsorg for aldersklassen 18—21, med mulighed for forlængelse til det 24. år. Også det eksisterende efterværn må effektiviseres.

Kommissionen foreslår i betænkningens tredie del, at der oprettes

klinikker for ambulat behandling af tilpasningsvanskelige unge med en passende stab af psykiatere, psykologer og socialrådgivere, idet de for tiden eksisterende behandlingsmuligheder af denne art er ganske utilstrækkelige.

Medens betænkningen ikke behandler de særlige problemer, der rejser sig for de fysisk erhvervshæmmede eller andre, der er inddraget under særforborg, har man dog i det sidste afsnit taget sinkerne op til særlig behandling og anbefaler en frivillig forlængelse af skoletiden for alle hjælpeskoleelever i forbindelse med økonomisk og rådgivende hjælpevirksomhed.

En række særlige problemer berøres kun periferisk af kommissionen, idet der henvises til resultaterne af de overvejelser, som for tiden foregår i straffelovskommissionen, fængselsvæsenet, børneværnet m. fl.

Jon Johnsen.

De nordiska kriminalistföreningarnas årsbok 1951—52. Stockholm 1953. 368 sider.

Årbogen er denne gang særlig omfangsrig, fordi den også bringer forhandlingerne på det 3. nordiske kriminalistmøde i København i juni 1952. Disse indlæg slutter sig til det trykte forhandlingsgrundlag i NTfK 1952 p. 3—211. — Forhandlingerne på de nordiske kriminalistforeningers årsmøder har drejet sig om følgende emner: den *svenske* forening (to årsmøder): tiltalefrafald, sanktionseftergivelse og benådning, samfundsudvikling og forandringer i kriminaliteten samt personundersøgelser i straffesager (spørgsmålet om processens deling i to stadier); den *norske* forening: reformproblemer vedrørende betingede domme; den *finske* forening: Finlands tilbagevenden til fredstidsforhold m. h. t. kriminaliteten samt lovgivning om farlige tilbagefaldsforbrydere; den *danske* forening: sikkerhedsforvaring.

Dr. *Karl Schlyter* er trådt tilbage som medudgiver af årbogen, der er skabt af ham og under hans ledelse er blevet en stadig voksende række af foredrag og diskussionsindlæg, som nødig måtte være forblevet blot talte ord.

K. W.

D. H. Stott: Saving Children from Delinquency. University of London Press Ltd. London 1952. 266 sider. 12/6 sh.

I min bog *Kriminologi* (2. udg.) har jeg på flere steder gjort opmærksom på psykologen, dr. *Stott's* interessante arbejde *Delinquency and Human Nature*, der for et par år siden blev udgivet af the Carnegie United Kingdom Trust.*) *Stott's* redegørelse i dette arbejde for en undersøgelse af 102 unge lovovertrædere på en opdragelsesanstalt (approved school) rummede så indtrængende analyser og så frugtbare

*) Værket er ikke til købs gennem almindelig boglade, men kan fås ved henvendelse til the Carnegie United Kingdom Trust, Comely Park House, Dunfermline, Fife, England (pris 5 sh.).

synspunkter, at værket med rette er blevet anerkendt som et af de senere års betydeligste bidrag til forståelse af ungdomskriminalitetens psykologiske baggrund. Det er nu i England anerkendt som et standardværk for behandlingen af vanskelige børn og unge mennesker, og det fortjener også at blive alment kendt i interesserede kredse i de nordiske lande. Men måske gør man vel i at begynde med at sætte sig ind i det nu udkomne i flere henseender lettere tilgængelige skrift *Saving Children from Delinquency*, der på frisk og let forståelig måde gør rede for forfatterens grundsynspunkter. Også dette arbejde er af meget betydelig værdi og rager højt op i den stadige strøm af litteratur om ungdomskriminaliteten.

Dr. Stott indleder sin nye bog med en overbevisende argumentation for, at det forebyggende arbejde, der sigter til at holde de truede unge udenfor anstaltsanbringelse, betaler sig for samfundet også rent økonomisk. Allerede i denne forbindelse anslår han det tema, der går igennem hele værket: det er en urigtig, forældet tro, at „den menneskelige natur kan ikke forandres“. Erfaringerne giver grundlag for en sund optimisme. Vi er i færd med at opspore bestemte, for påvirkning tilgængelige indflydelser som årsag til karakter-deformiteter. Vi véd nu, hvad opmærksomheden skal rettes på. Navnlig kender vi de for barnets udvikling farlige familiesituationer, og med dette kendskab er vi nået tre fjerdedele af vejen til at mindske antallet af disse situationer.

Forfatteren opridser et teoretisk og praktisk program, der kan deles i tre stadier. Der er for det første korttids-forholdsreglerne, hvis opgave det er at tage sig af dem, der allerede er blevet lovovertrædere eller er umiddelbart på vej dertil. Det andet stadium omfatter forholdsregler på noget længere sigt. Anstrengelserne koncentrerer her om at opdage og afhjælpe de situationer, der erfaringsmæssigt disponerer til kriminalitet. Af den største betydning er her opvækstforholdene. En systematisk indsats på dette område, særlig gennem psykologisk familierådgivning i hjem i farezonen, vil vise sine hovedvirkninger i løbet af 5—10 år. Det tredje sæt af reformbestræbelser indgår i et langtidsprogram, idet det sigter til en dyberegående pædagogisk påvirkning af befolkningen som helhed, til påvirkning af familielivet og kulturmønstrene i det hele taget.

Hvad særlig angår de ugunstige familiesituationer, som forf. tillægger primær betydning, rummer bogen indgående analyser. Der sondres mellem forskellige arter eller grader, rangerende fra forholdsvis let afhjælpelige disharmonier mellem forældre og barn til tilfælde, hvor en fjernelse fra hjemmet er hensigtsmæssig eller påkrævet. I en nøjere undersøgelse af „the breakdown-family“ gør forf. på en fortræffelig måde rede for den indstilling, der skal præge socialrådgiveren, som vil vinde fodfæste og tillid i den sammenbrudte eller nær sammenbrud stående familie. Et strålende eksempel er her givet af den britiske Family Service Units, der med et „mesterværk af psyko-

logisk virkelighedssans“ har bekæmpet og overvundet vanskelighederne i arbejdet med demoraliserede familier.

Mest givende i bogen er formentlig de på een gang kyndige og af sand human forståelse prægede analyser af problembørnenes psyke. Forf. frugtbar og uddyber her sine fra det tidligere værk kendte psykologiske kategorier med deres sondringer mellem angstbetonede, tilbagetrukne og demonstrative reaktionstyper. Hans grundlæggende idé er, at barnets eller den unges kriminalitet — bortset fra rene lejlighedsdelikter — er en art „breakdown“, et „sammenbrud“ eller snarere et „udbrud“ af en utålelig situation. Barnet søger et trygt tilhørsforhold i en social gruppe (sociability), og det søger at gøre sig gældende (self-realization). Når disse behov ikke finder naturlig tilfredsstillelse, fremkommer karakter- og adfærdsanomalier. Kan tryghedsforhold ikke tilvejebringes indenfor den naturlige familiekreds, må det være psykologens eller socialrådgiverens første opgave at søge at tilvejebringe en forældresubstitut. I højere grad, end tilfældet er nu, må der skabes muligheder for, at den unges ønske om at komme til at bo udenfor et forældrehjem, der synes ham utåleligt, imødekommes. Før industrialiseringen blev disse ønsker på naturlig måde imødekommet ved lærlingenes boen hos læremestrene. Nu må kostskoler og træningsskoler organiseres i tilslutning til de unges arbejde i industrien, men uden noget stigma af opdragelsesanstalt.

Forf. omtaler indgående, hvorledes den almindelige skole, ungdomsklubber o. s. v. kan inddrages i arbejdet for at give de truede børn tryghed og selvtillid. Meget af det, han har at sige herom, er vel ikke egentlig nyt, men det er set og sagt på en frisk og smittende optimistisk måde. Også hans forslag til reformering af ånd og praksis i de egentlige opdragelsesanstalter, som han har førstehåndskendskab til, læses med stor interesse og burde kendes blandt opdragere i de nordiske lande.

Tankegangen er helt i gennem den, at der med kundskab og tålmodighed kan indvirkes med gunstigt resultat på den barnlige psyke, der er udsat for kriminel afsporing eller allerede er afsporet. Det gælder blot om at komme ind til den til grund liggende sjælelige konflikt, hvis genese og hovedtyper nu er kortlagt.

I arbejdet for at nå dette mål vil dr. Stoff inddrage ikke blot de psykologiske eksperter, men brede kredse af befolkningen. Den psykologiske forståelse, man skal tilegne sig, er i virkeligheden såre simpel. Man skal forstå og imødekomme barnets fundamentale behov, og man skal frigøre sig for den pessimistisk-negativistiske indstilling, at der intet er at stille op med børn og unge af en vis type. Det er velgørende at se, hvorledes forfatteren under udviklingen af de psykologiske principper, som han gør sig til talsmand for, lægger afstand mellem sig og en række epigoner inden for freudianismen, der med deres ensidige ideer, deres kunstsprog og spekulative symboler har været ved

at skabe et nyt præsteskab fjernt fra de livsnære psykologiske realiteter, som Stott beskæftiger sig med og vil gøre til alment eje.

Kritisk kan man måske indvende mod bogen, at den på nogle steder er lidt for ordrig i fremstillingen af den relevante tankegang, og at den i sine grundlæggende teser er noget for simplificerende. Der kan også spørges om dens lyssyn og tillid til de foreslåede psykologiske metoder er fuldt tilstrækkeligt underbygget. Men der kan næppe være tvivl om, at den foreliggende bog er et meget betydningsfuldt skridt i den rigtige præventive retning. Og vil nogen komme med betænkeligheder ved, at der i dette værk gives de individualpræventive hensyn så stor vægt uden megen tale om generalpræventionen, vil forf. med rette kunne svare ikke blot, at hvad der værner de unge potentielle lovovertrædere mod kriminalitet, i sig tillige er et værn for samfundet, men også at selve hans emne er de unges beskyttelse mod at blive kriminelle, ikke samfundets beskyttelse mod de kriminelle.

Stephan Hurwitz.

Murder and the Penalty of Death. The Annals of The American Academy of Political and Social Science, vol. 284. Philadelphia 1952.

Formålet med dette bind af ovennævnte serie har været at samle så solide oplysninger som muligt om dødsstraffens anvendelse i U.S.A. Bogen består af en række korte artikler; af de 22 forfattere er 15 professorer i sociologi, kriminologi o. l., og 3 er psykiatere. I overensstemmelse med udgiverens program er der lagt vægt på at fremlægge statistisk materiale; samtidig har både slutninger fra dette materiale og den friere udvikling af synspunkter givet hele bogen karakter af en stærk opposition mod brugen af dødsstraf.

Emnet er af flere grunde stort og vanskeligt at overskue. De statistiske kilder er ikke i alle henseender tilfredsstillende, og hvad de legale rammer angår, kompliceres billedet allerede af den omstændighed, at U.S.A. omfatter et halvt hundrede forskellige jurisdiktioner (den federales og enkeltstaternes), af hvilke mange i perioder har afskaffet dødsstraffen for senere at genindføre den. Der er for tiden 6 stater, som ikke kender denne straf (Maine, Michigan, Minnesota, North Dakota, Rhode Island og Wisconsin). Af de øvrige stater har kun een dødsstraf som obligatorisk retsfølge (ligesom England), nemlig for „mord af første grad“; før 1950 kendtes denne tilstand dog i 5 stater, før 1918 i 12 stater. Udviklingen er gået i retning af at give domstolene valgfrihed mellem dødsstraf og (livsvarigt) fængsel. *Frank E. Hartung* mener, at dette har forøget antallet af fældende domme i drabssager.

Af de 42 stater, hvis lov nu hjemler dødsstraf, kender de 14 kun een „capital crime“: drab. I årene 1930—50 blev der fuldbyrdet 3.029 dødsdomme i U.S.A., og heraf var de 2.645 eller 87.3 % afsagt for drab. De øvrige stater har dødsstraf for en eller flere andre forbrydelser. Den vigtigste er voldtægt. De eksekverede domme for denne forbrydelse udgjorde i den nævnte periode 335 eller 11.1 %. Andre forbrydelser — kidnaping, groft røveri etc. — spiller ingen talmæssig rolle.

Fuldbyrdelsen sker i 25 jurisdiktioner ved „electrocution“ (et bekvemt, men usympatisk ord), i 9 ved hængning og i 8 ved „lethal gas“.

Fra 1933 til 1951 har antallet af drab — set i forhold til befolkningstallet — været dalende, dog med en stigning lige efter krigen. Der er imidlertid stor forskel i drabshyppigheden i de forskellige dele af U.S.A.; i de sydlige stater har der i de senere år været 10—12 drab pr. 100.000 indbyggere, i New England kun eet. Tallene holder sig ret konstant inden for hvert af de 9 større områder, som betragtes. *George B. Vold* undersøger i denne forbindelse, om der inden for et sådant område er forskelle mellem stater som kender og stater som ikke kender dødsstraffen. Tallene tyder ikke på sådanne forskelle; drabshyppigheden er bestemt af det større områdes kulturelle og andre betingelser. *Karl F. Schuessler* når til tilsvarende konklusioner af en speciel undersøgelse af dødsstraffens generalpræventive evne: „dødsstraffen har meget lidt, måske slet intet at gøre med drabshyppigheden“.

Negrene begår flere drab end de hvide. Oplysninger fra Massachusetts og Georgia viser samme forholdstal (8:1); både for de hvides og for andre racegruppers vedkommende er drabshyppigheden fire gange så stor i Georgia som i Massachusetts. Men ligesom det tidligere er sket, gøres det i denne bog gældende, at dødsstraffen ikke rammer alle grupper lige hårdt. Hartung siger, at dødsstraffen i U.S.A. i uforholdsmæssig grad går ud over negrene, de fattige og dårligt uddannede. Schuesslers udtalelser ligger dog ikke helt på linie hermed, hvad drabsstraffene angår. Med hensyn til dommene for voldtægt regner man med, at praktisk talt alle exekverede dødsdomme for denne forbrydelse har ramt negre, især i sydstaterne, i Virginia således over 50 negre i perioden 1909—50, men ikke een hvid mand, skønt 809 hvide blev dømt for voldtægt. Tilsvarende tal er nævnt for staten Louisianas vedkommende.

En række af de forfattere, som har bidraget til bogen, er enige om, at dødsstraf fuldbyrdes i et overordentlig begrænset omfang i forhold til antallet af forbrydelser, som kunne medføre dødsstraf. I 1948—50 er der gennemsnitlig fuldbyrdet ca. 100 dødsdomme årlig i U.S.A., men antallet af „capital crimes“ antages at ligge mellem 1000 og 2000. Også af den grund tillægger man straffen en meget ringe advarende evne; de langvarige fængselsstraffe dominerer ganske inden for den grove kriminalitet. Bogen omtaler nogle af de problemer, som knytter sig til livstidsstraffe, der enten er idømt eller ved benådning trådt i stedet for dødsstraf. For disse „lifers“ er jo navnlig spørgsmålet om løsladelse af interesse, og i reglerne om benådning og prøveløsladelse er der en del forskelle fra den ene stat til den anden.

Udførlige principielle drøftelser af argumenterne for og imod dødsstraffen finder man ikke mange af i dette samleværk, hvis formål som sagt mere er af praktisk, dokumenterende art. Et afsnit af *Robert G. Caldwell*: „Hvorfor bevarer man dødsstraffen?“ er dog viet en gen-

nemgang og gendrivelse af nogle argumenter: den nødvendige gengældelse, øget social solidaritet mod kriminaliteten, sparsommelighed (et argument der burde føle sig beæret over at blive gendrevet), eugeniske og andre hensyn til samfundets beskyttelse, endelig specielt den almindelige prævention, — det sidste som nævnt tillige behandlet af Schuessler. — Et afsnit af *Otto Pollak* handler om justitsmord, og der er en del oplysninger om andre lande.

Efter sagens natur kan en bog som denne ikke blive nogen dybtgående studie i den grove kriminalitets samfundsmæssige betydning eller i dødsstraffens stilling i amerikansk ret. Men den synes at indeholde en del nye bidrag til en bedømmelse af dødsstraffen og kan måske tillige få indflydelse på opinionen i akademiske kredse i U.S.A. Det kunne være interessant at se, om tilhængerne af dødsstraffen i U.S.A. er i stand til at mobilisere et tilsvarende indlæg i diskussionen. De har i al fald modtaget en udfordring dertil, bl. a. i Schuesslers konklusion: „Det faktum, at nogle vedblivende argumenterer til gunst for dødsstraffen ved hjælp af afskrækkelsessynspunkter, kan alene godtgøre menneskets evne til at forvekle tradition med bevis og dets hermed sammenhørende evne til at retfærdiggøre sin tilvante adfærd“.

Knud Waaben.

Sixth Report on the Work of the Children's Department. His Majesty's Stationery Office. London 1951. 152 s.

Beretningen omfatter perioden 1938—1951. Siden den sidste rapport udkom i 1938, er der sket en del ændringer i det engelske børneforsorgsarbejde i forbindelse med Children and Young Persons Act 1938, Children Act 1948 og Criminal Justice Act 1948, bl. a. er børneforsorgen nu ministerielt centraliseret og sorterer under Home Office. Særligt for unge lovovertrædere noteres indførelsen i 1948 af de to nye sanktionsformer, detention centres og attendance centres.

Rapporten giver iøvrigt udtryk for bekymring over den stadige stigning i ungdomskriminaliteten, som begyndte i de første krigsår, og som endnu i 1948 lå 30 % højere end før krigen. Kriminalitetens maksimum nåedes i 1948, hvilket bl. a. sættes i forbindelse med den skærpede økonomiske udvikling sammenholdt med det forhold, at der på samme tid kom flere varer i handelen, som ikke havde kunnet købes siden krigens begyndelse.

Anerkendelsen af betydningen af psykiatriske undersøgelser har vist sig, dels ved at børnedomstolene i større omfang anbringer lovovertræderen i remand homes til mentalobservation inden sagens afgørelse, dels ved at der er etableret psykiatrisk konsultation i forbindelse med approved school systemet — foreløbig dog kun ved een skole.

Siden 1943 er der oprettet 5 sorteringsinstitutioner (classifying schools), hvorfra børnene fordeles til de forskellige approved schools. Opholdet i sorteringsanstalterne har hidtil strakt sig fra 6 til 8 uger,

men man arbejder nu på at bringe gennemsnitsvarigheden ned til 4 uger, samtidig med at man søger systemet udbygget således, at hele landet kan dækkes. En undersøgelse af 162 børn fjernet fra hjemmet på grund af forældrenes forhold og 162 børn fjernet på grund af egne forhold (kriminalitet) har vist, at der ikke eksisterer nogen væsensforskel i personlighedsmæssig henseende mellem disse to grupper, hvorfor man opretholder den hidtidige praksis: at sortere børnene efter deres individuelle forudsætninger og ikke efter årsagen til deres fjernelse. Resultatet af denne undersøgelse synes ikke at stemme helt med erfaringerne andet steds fra og må nok tages med et vist forbehold.

Jon Johnsen.

J. W. Cecil Turner & A. Ll. Armitage: Cases on Criminal Law. Cambridge University Press 1953. 568 s. 45 sh.

Denne nye samling af engelske straffedomme viderefører Kenny's domssamling og knytter sig samtidig nøje til Turner's udgave af Kenny's „*Outlines of Criminal Law*“ (anmeldt i NTFK 1952 p. 398—99), idet dommene er ordnet efter samme systematik, som benyttes i lærebogen. Hovedafsnittene angår almindelige spørgsmål, de enkelte forbrydelser og bevislæren. Ialt gengives ca. 400 domme, af hvilke de ældste — to domme om retmæssigt drab — er afsagt så tidligt som i 1221. Den ene frifandt en mand ved navn Howel, som i selvforsvar havde dræbt en røver. Dommen oplyser, at Howel er i Jerusalem, „but let him come back, quit of that death.“ Der ligger jo nok et moment af retshistorisk koketteri i medtagelsen af disse gamle domme fra Robin Hood's tid. Det 17., 18. og 19. århundredes domspraxis er rigt repræsenteret, men også fra de seneste årtier foreligger der en række vigtige domme. Ikke mindst disse nyere domme er egnede til at give den, som studerer engelsk strafferet efter lærebøgerne, et indtryk af de engelske domstoles måde at stille og løse strafferetlige problemer på.

K. W.

Comparative Survey on Juvenile Delinquency. Part I. North America. United Nations. New York 1952. 132 s.

Professor i sociologi, dr. *Paul W. Tappan* har udarbejdet denne første redegørelse for kampen mod ungdomskriminaliteten, som udsendes af United Nations i form af fem regionale rapporter, hvoraf de følgende fire omfatter henholdsvis Europa, Asien og det fjerne østen, det mellemste østen og Sydamerika. Efter planen skal der i de kommende år afholdes regionale gruppekonerer, hvis overvejelser endelig vil blive forelagt the World Congress on the Prevention of Crime and Treatment of Offenders, som foreløbig er fastsat til at finde sted i 1955.

Den foreliggende redegørelse benytter kriminalitetsbegrebet i videst tænkelige forstand, som omfattende ikke alene egentlige lovover-

trædelser, men også vagabondage, skulkeri, seksuelle udskejelser og lignende udtryk for tilpasningsvanskeligheder. Aldersmæssigt afgrænses undersøgelsen af børnedomstolenes kompetence, hovedsageligt aldersklasserne 7—18 år, men det skal i denne forbindelse bemærkes, at der i den nyere lovgivning er tendenser til at hæve aldersgrænserne for børnedomstolenes virkeområde.

Det fremgår af undersøgelsen, at forholdene i de amerikanske børneinstitutioner er langt fra at være ideelle. Udover de private hjem findes der i USA 127 statsdrevne hjem (i Canada 27), fortrinsvis bygget efter pavillonsystemet, men da institutionerne rummer indtil 1000 børn hver, med indtil 100 børn i hver pavillon, er det jo et mere end tvivlsomt spørgsmål, om pavillonsystemet bærer sit navn med rette. De canadiske institutioner er dog ikke så overbelastede.

En pessimistisk røst lyder fra *Sherwood Norman*, som har foretaget en omfattende undersøgelse af forholdene i de amerikanske børneinstitutioner og er kommet til det resultat, at de fleste af disse byder på levevilkår og miljøforhold identiske med de forhold i det frie samfund, som i almindelighed betragtes som kriminogene: „forholdet mellem børn og voksne er præget af manglende forståelse, der er kammerater, som forleder til kriminel adfærd, mangelfuldt program for fritidsbeskæftigelse, mangelfuld skoleundervisning o. s. v.“.

Det kriminalitetsforebyggende arbejde i USA er iøvrigt præget af de mange kokke, der fordærver maden; en følge af amerikanerens frygt for centraliseret styre, lokalpatriotisme og håndhævelse af enkeltstaternes selvbestemmelsesret. Med glæde må man derfor hilse de fremspirende samarbejdsbestrebelse de forskellige forsorgsgrene imellem og den mere systematiske planlægning af ungdomskriminalitetens repression, som siden 1940 er startet i enkelte stater af særlige youth correction authorities, foreløbig i Californien, Minnesota, Wisconsin, Massachusetts og Texas. Kravet om ansættelse af specialuddannet personale ved børneinstitutionerne tager stadig til i styrke, og udbudet dækker efterhånden ikke efterspørgslen. *Jon Johnsen.*

Étude comparée sur la délinquance juvénile. Deuxième partie: Europe. Nations Unies. New York 1952. 179 s.

Den europæiske rapport er udarbejdet af *Jean-Louis Costa*, fhv. directeur de l'éducation surveillée i det franske justitsministerium, bl. a. på grundlag af spørgeskemaer, som har været udsendt til de enkelte stater gennem United Nations. En del jerntæppelande er ikke omfattet af redegørelsen.

Man har indtryk af et grundigt forarbejde, og rapporten giver en udmærket og pålidelig oversigt over de enkelte landes forsorgsapparat, såvel institutionerne som organisationen. De nordiske lande får en særlig udførlig omtale på grund af deres specielle, administrative børneforsorg.

Om de store linier i arbejdet for de unge lovovertrædere siger forfatteren, at Europa synes at befinde sig i en evig, progressiv reformtilstand, og at man rundt omkring mere og mere får øjnene op for betydningen af at lægge hovedvægten på den præventive fremfor den kurative behandling. Udviklingen har ført med sig et stadigt nærmere samarbejde mellem det offentlige og de privat-filantropiske organisationer, ligesom samfundet synes mere tilbøjelig til at erkende sit medansvar og derfor så småt begynder at overtage og videreføre det på privat basis startede arbejde.

Øjeblikkets krav til forsorgsarbejdets rette udførelse munder ud i gennemførelse af grundige, sociale undersøgelser i alle sager inden afgørelsen, udvidet medvirken af specialuddannede fagfolk og bedre uddannelse af institutionspersonalet i almindelighed: „den nidkære, men uvidende opdrager er ikke i kurs i dag, han forsvinder mere og mere fra opdragelseshjemmene, hvor man søger ham erstattet af andre opdragere, ikke mindre nidkære, men tillige sagkyndige.“

Jon Johnsen.

FEDERAL PRISONS 1952. Beretning fra Federal bureau of prisons, U.S.A.

Beretningen slutter sig i sin emnebehandling nøje til beretningen for 1951, der er anmeldt i Nordisk tidsskrift for kriminalvidenskab 1952, side 505. Den anslår knap så pessimistiske toner, men understreger atter misforholdet mellem reformidéerne og det forhåndenværende apparat. Af 152 af staternes anstalter er kun 17 mindre end 50 år gamle, og selv disse er gennemgående bygget efter tidligere fængselsbyggeskik. Man sætter sin lid til en udvikling af minimum-custody institutionerne. Det anføres, at 25—30 % af fængselspopulationen uden risiko kunne behandles i sådanne institutioner, at mere end en trediedel kunne behandles i medium-security, og at mindre end en trediedel kræver anbringelse i maximum-security institutioner.

Definite-sentencesystemet, herunder domme med fast minimum og maksimum, sættes under debat. Det anses som en fordel, om der kunne indføres en ordning, der svarer til den ved Youth Correction Act indførte (d. v. s. i princippet helt ubestemt). Når der i denne forbindelse omtales et tilfælde, hvor en ung mand for tredje gang begået besiddelse af marihuanacigaretter er dømt til fængselsstraf af ikke kortere end 10 og ikke længere end 20 år, må man erkende, at reformer er nødvendige, men efter skandinavisk tankegang vil man vel næppe anse det for påkrævet at erstatte domme af denne art med domme på helt ubestemt tid, således at straffetidens længde udelukkende vil blive bestemt af behandlingsbehovet. En strafudmåling, der også tager hensyn til andre relevante momenter end behandlingsbehovet, vil vel normalt være fyldestgørende.

Både det federale fængselsvæsen og andre myndigheder, der har med unge at gøre, konstaterer en stadig stigning i ungdomskriminali-

teten og dermed beslægtede tilpasningsvanskeligheder. Halvdelen af de unge, der kommer for forbundsdomstolene, er tiltalt for at køre stjålne automobiler over statsgrænserne.

For 5 år siden tillod kongressen, at der kunne tilstås „goodtime“ og en pengeydelse for ekstra godt arbejde ved anstaltens økonomiarbejder (for hvilket der stadigt principielt ikke gives vederlag til fangerne). Denne betaling udredes af den produktive arbejdsdrift og gives dels som månedlige ydelser for særlig fremragende virksomhed, dels som en slags gratialer for ekstraordinær modig eller betydningsfuld virksomhed.

Det er tilladt at yde lån til løsladte fanger. De må ikke overstige 150 dollar og ikke forrentes med højere rente end 6 %.

Om prøveløsladelse o. lign. udstedtes en ny lov af 31. juli 1951, hvorefter den tid, som en fange skal afsone for at kunne indstilles til prøveløsladelse, reduceres fra 1 år og 1 dag til 181 dage. For den herefter medtagne gruppes vedkommende afgaves kun indstilling om mindre end halvdelen, og disse blev kun imødekommet halvt så hyppigt som indstillinger vedrørende fanger, der var dømt til mere end et år. Kun 19 % af førstnævnte gruppe blev prøveløsladt, mod 39 % af sidstnævnte.

Ved loven blev prøveløsladelsesadgangen udvidet. Ved en anden lov af 29. juni 1951 indskrænktes adgangen til conditional-release. Tidligere blev alle fanger, der var dømt til mere end et års fængsel og som blev løsladt med reduktion for „goodtime“, sat under tilsyn til udløbet af fuld tid. Nu begrænses sådan tilsyn efter løsladelsen til den periode med hvilken en løsladt fanges „goodtime“ overstiger 180 dage. Antallet af de, der herefter fik conditional-release blev herved reduceret fra 6000 til 2.500 eller fra 37,6 % til 12,2 % af de løsladte. Nogle har følt denne indskrænkning som et tilbageskridt, men det fremhæves, at antallet af sådanne vilkårsbrydere, der efter tilbagevendelse til fængslet, ville få for kort reststraf til effektiv behandling, er blevet reduceret. Man synes her at overse den selvstændige betydning af tilsynet.

Værkstedsskoleundervisningen synes yderligere udviklet, idet der nu også uddannes pladesmede, svejsere og elektrikere. Man har fremdeles uddannelse af flyvemaskinemekanikere og skrivemaskinreparatører, men der omtales nu yderligere undervisning i tandteknik, i radiotelevisionservice, ligesom der undervises i betjening af verdensfirmaet „International Business Machines Corporations“ forskellige meget komplicerede kontormaskiner. Der udstedtes 1.119 certifikater for forskellige arter af træning. Hele værkstedsskoleapparatet betales af den produktive arbejdsdrift. Fordelingen med arbejdet er således, at $\frac{2}{3}$ af fangerne er beskæftiget ved landbrug, vejarbejde, skovarbejde og bygningsarbejdet samt under økonomien. 12 % kan ikke beskæftiges (syge, gamle, handicappede på forskellig måde, modtagere og afgåere). Resten beskæftiges i federal prison industries. Der blev dre-

vet 53 institutionsværksteder, hvorfra produkterne sælges til den federale styrelses grene, heraf 75 % til de væbnede styrker.

Man opretholder 30 forskellige produktionsgrene og fremstiller 300 forskellige slags produkter. Omsætningen i fængselsindustrien er steget til 29 mill. dollars (tidligere 21 mill.). Der indtjentes 5 mill. dollar, hvoraf 4 mill. blev betalt som dividende til finanshovedkassen. 1 mill. dollar blev udbetalt til gennemsnitligt 3.770 fanger svarende til ca. 23 dollar pr. måned.

Ved de forskellige anstalter har man haft specielle jobplacements units, der har gjort en særlig indsats for at udnytte den viden, fangerne har tilegnet sig i fængslet ved anbringelsen efter løsladelsen. Også denne institution betales af arbejdsdriften, og der synes skabt en velbegrundet forbindelse mellem den produktive indtægtsgivende arbejdsdrift og den pædagogiske og forsorgsmæssige side af arbejdet.

Personaleforholdene gøres til genstand for udførlig omtale. Nyantagne testes med særligt henblik på deres evne til at vurdere og omgås folk. Lønningerne er imidlertid for lave, og det er vanskeligt at tiltrække kvalificeret personale. Træning af personale på de større institutioner er lagt i hænderne på en heltidsansat supervisor of training, der ikke alene har at gøre med arrangementet af kursus, men også virker som en slags individuel rådgiver for personalet. Der turneres mellem de mere interessante og de mere ensformige job. Det federale bureau råder over en særlig supervisor of custodial service, som ved rejser på anstalterne undersøger sikkerhedstjenesten og personalebehovet i forbindelse med denne.

Undvigelsesernes tal er lavt, 102 fanger i beretningsåret. Det anføres, at kun 5 af disse var negre, og at denne gruppe i det hele taget er meget mindre tilbøjelig til undvigelser.

I året 1951 er der i U.S.A. henrettet 105 personer, heraf er 57 hvide og 47 negre. For mord henrettedes 55 hvide og 31 negre, for voldtægt 2 hvide og 15 negre og for andre forbrydelser 1 neger.

Fordelingen på stater viser, at følgende enkeltstater tegner sig for over halvdelen af henrettelserne: Virginia, Georgia, Florida, Mississipi, Louisiana og Texas.

Om arresternes virksomhed i relation til det federale fængselsvæsen oplyses, at omkring 40.000 personer, tiltalte for overtrædelse af federale love, blev holdt i lokale fængsler i løbet af beretningsåret. Henvend 14.000 af disse blev senere anbragt på federale institutioner. Af de ca. 750 godkendte arrester var ifølge arrestinspektionen et væsentligt antal under den standard, som var ønskelig. Man har derfor fortsat træning af arrestforvarere på forskellig måde. Arbejdslejre er oprettet til aflastning af arrester, hvorved arbejdskraften udnyttes bedre, ligesom en egentlig behandling har bedre kår. Arresterne lider stadigvæk under personaleskiftet ved lokalt politisk flertalsskifte. Der gås ind for en centralledelse af arresterne for hver stats område.

Der noteres fremskridt med hensyn til indsamling af statistisk mate-

riale vedrørende staternes institutioner. Der forventes en samlet rapport fra 1947 til 1950 i fortsættelse af den sidst udgivne i 1946.

Antallet af enkeltstaternes fanger viser for første gang nedgang siden minimum 1944.

Fra statistikken skal iøvrigt fremhæves, at en meget overvejende del af de federale fanger er unge, kun 10,5 % over 44 år. Alligevel mener man, at der er forholdsvis flere i de ældre aldersklasser end i staternes institutioner, og dette henføres til det store antal federale overtrædere af spirituslovgivningen. Gennemsnitsalder er her 37,9. I samme retning virker white collar overtrædelserne som skattesvig og lignende. Antallet af negre i fængselspopulationen gik ned fra 23,4 % til 21,8 %. Gennemsnitsafsoningstiden steg fra 20,5 til 21,4 måneder. En opadgående linie i straffetidens længde har fortsat siden 1949 med den mest udprægede vækst for dem, der blev dømt for ulovligt salg og besiddelse af narkotika og marihuana. For disses vedkommende steg gennemsnitstiden fra 18,5 måneder i 1949 til 33,5 måneder i beretningsåret, eller med mere end 80 %. 61 % af de 9,605 fanger, der blev modtaget i de federale institutioner og som var dømt til mere end et års fængsel, havde tidligere været straffet.

I rapporten understreges til sidst nødvendigheden af at tilvejebringe et virkeligt videnskabeligt grundlag for penologien. Der opstilles en række modsætninger, der hæmmer en sådan udvikling. Modsætningen mellem straf og behandling, disciplin og selvtillid, rutine og personligt initiativ, krav om at undlade konkurrence med erhvervene og p. d. a. s. om at oplære forsvarligt. Virkningen af disse modsætninger menes dog at være ved at fortage sig.

Carl Aude-Hansen.

Tidsskrifter.

International Review of Criminal Policy, 1—2. United Nations, 1952.

De Forenede Nationers Department of Social Affairs har i de senere år fået en ledende stilling indenfor det internationale kriminalistiske samarbejde, bl. a. ved at fortsætte det arbejde, som udførtes af den nu opløste „Commission Internationale Pénale et Pénitentiaire“. Som et naturligt led i denne virksomhed er man nu begyndt at udgive et tidsskrift, „International Review of Criminal Policy“, der kan betragtes som en afløser af CIPP's „Recueil de Documents en Matière Pénale et Pénitentiaire“. Tidsskriftet skal udkomme med to hefter om året, og prisen er \$ 3.50 pr. årgang. Hvert hefte fremtræder som et selvstændigt nummer i en serie; de to første er på 135 og 196 sider. Hovedvægten skal ligge på det kriminalpolitiske, navnlig på oplysning om de forholdsregler som træffes verden over til bekæmpelse af kriminaliteten. FN har kontakt med en lang række nationale korrespondenter og håber samtidig på bistand fra andre interesserede enkeltpersoner og fra organisationer. Det første hefte indledes med en oversigt over FN's arbejde og planer på dette område og over internationale orga-

nisationer. Hefte 2 indeholder en række artikler og notitser om lovgivning, anstaltsforhold, kongresser etc. i forskellige lande. I begge hefter gives endvidere meget fyldige bibliografier over nyudkommen litteratur (bøger, tidsskriftsartikler m. v.) indenfor alle kriminalvidenskabens forgreninger. Der ligger en imponerende redaktionel indsats bag disse oversigter, og det må meget påskønnes, at FN har villet løse denne opgave.

K. W.

Nordisk tidsskrift for international ret og Jus gentium, vol. 22, 1952.

Årgangen indeholder to afhandlinger om spørgsmål fra den internationale strafferet. I de to første hefter behandler *J. Spiropoulos* spørgsmålet om en lov om forbrydelser mod freden og menneskeheds sikkerhed. Forfatteren har været en meget aktiv deltager i International Law Commission's behandling af dette emne, som De Forenede Nationer i 1947 forelagde kommissionen. — I 4. hefte findes en redegørelse af professor *Torsten Gihl* om begrebet „folkrættsbrott“.

K. W.

NYUDKOMMEN LITTERATUR.

- Abrahamsen, David*: Who are the Guilty? A Study of Education and Crime. Rinehart & Co., Inc. New York 1952. 340 sider.
- Actes du II. Congrès International de Criminologie. IV.* Presses Universitaires de France. Paris 1953. 710 sider.
- Actes du V. Congrès International de Droit Pénal tenu à Genève 1947.* Publiés par Jean Graven avec le concours de Vespasian V. Pella. Librairie du Recueil Sirey. Paris 1952. 276 sider.
- Betænkning om forsorgsdomme og betingede domme.* Afgivet af Straffelovskommissionen. J. H. Schultz A/S. København 1953. 106 s.
- Correctional Employees Training Manual Number Three.* An Introduction to Classification and Treatment in State Correctional Service. By *Norman Fenton*. Sacramento, California 1953. 192 sider.
- Enhelligt frihedsstraff m. m.* Betänkande av Strafflagberedningen. Statens offentliga utredningar 1953: 17. Stockholm 1953. 222 sider.
- Humphreys, Sir Travers*: A Book of Trials. William Heinemann Ltd. London 1953. 243 sider.
- Péan, Charles*: The Conquest of Devil's Island. Max Parrish. London 1953. 188 sider.
- Sammlung ausserdeutscher Strafgesetzbücher in deutscher Übersetzung. Das brasilianische Strafgesetzbuch.* Mit Einleitung versehen und übersetzt von Professor, Dr. *Dietrich Lang-Hinrichsen*. Walter de Gruyter & Co. Berlin 1953. 105 sider.
- Sammlung ausserdeutscher Strafgesetzbücher in deutscher Übersetzung. Das dänische Strafgesetzbuch.* Übersetzt von Senatspräsident a.D., Dr. jur. *Franz Marcus*. Walter de Gruyter & Co. Berlin 1953. 75 sider.
- Sammlung ausserdeutscher Strafgesetzbücher in deutscher Übersetzung. Das griechische Strafgesetzbuch.* In deutscher Übersetzung mit einer Einführung von Dr. *D. Karanikas*. Walter de Gruyter & Co. Berlin 1953. 94 sider.
- Stead, John Philip*: Vidocq. A Biography. Staples Press. London 1953. 263 sider.
- Trafiknykterhet.* Förslag av 1949 års trafiknykterhetsutredning. Statens offentliga utredningar 1953: 20. Stockholm 1953. 310 sider.